

————— Murányi Zita

TÖVISEK

ez egy ismerős ház
mint test a ruhát
fölv teszi a városkép arculatát
nem tudom ki utazott el
ugyanaz a mondat visszhangzott
egy mobiltelefonban
az ürességgel állok szembe
rajtam is az van
szép átlátszó méretre szabott
üresség
homlokomon egy holtágnyi napsütés
imitálja a tövisek lüktetését.

ELKÜLÖNÜLÉS

éjszaka elhagyja konkrét
kiszögelléseit a test
a takaró alatt a lélek merülési
mélységére redukál
ha elvesznél legalább
az érintések szélcsöndjében visszatalálj
önmagadba
lustán kiszorítod magadból
az idegen víztömeg morajlását
a hajnal a lepedő fodrában vérzik el
két kezéd kagylófehér de nem szorít semmit
mintha te akarnád megtagadni Botticellit.

LIGNANO

szám körül összerosódva ránc és nevetés
gyakorolja a percnyi eszméletvesztést
fölemelni lezuhanó csokipapírt életmentés
lefogadom a tengert figyeled Lignanónál
azon a júniusi délután is befelé néztél
az olasz dzsigolók nyakában ringó
tálcák színe nem kelt érdeklődést se a megidézett homok
amit feledésbe ázott talpam
meztelensége az emlékezet soha nem vezet át
a túlpartra ahol álmosan összeomlottak
az összetört hullámokban megcsillanó csíkos napozóágyak
fogaim harsogóan friss kókuszdió húsán
minden falat törékenyebb a hónál
a törölközőről lecsúszó testek az ég tükrén remegő tengermélykék
markodban pillangó verdes a nap szívedbe húzott harangzúgás
azon a délután a fény játéka elnyújtott sakk szimultán
valaki újra és újra fölkever
a tér magánya fölhevült csúszdán
árnyékunk ad keretet a létezésnek
lassan eltakarnak a piramissá dagadó szívverések.